

TORI

BRIAN ELSTAK

In samenwerking met

KARIN AMATMOEKRIM

Tori is het debuut van beeldend kunstenaar Brian Elstak (1980), een verhalenverteller pur sang. De verhalen die hij zijn eigen kinderen voor het slapengaan vertelt, heeft hij nu opgeschreven en geïllustreerd. Eerder werk van hem was te zien in het Stedelijk Museum, op albumcovers en in videoclip.

Karin Amatmoekrim (1976) is de schrijfster van o.a. *Het gym* en *Tenzij de vader*.

Eerste druk: september 2017
Tweede druk: september 2018

© 2017, Brian Elstak & Karin Amatmoekrim

Illustraties: Brian Elstak
Ontwerp: Lyanne Tonk
Omslag: Butterfingaz (Dewy Elsinga) & Brian Elstak
Productiebegeleiding: Tim Beijer
Auteursfoto: Senakirfa Abraham
Foto op pagina 132: Daniel J. Ashes

NUR 280

www.dasmag.nl
www.brianelstak.com
www.karinamatmoekrim.com

INHOUD

FAMILIE TORTOISE 10

SCHATTEN 20

DE TORIBUNDEL 32

EEN GEBROKEN POOT 41

PIEP DE RAT 49

CROC EN DE VLIEGENDE PANTER 56

ROESTIGE RIDDERPAKKEN 71

DE DRAAK 79

DE KRACHT VAN HONDERD TIJGERS 89

ZI ACHTER DE TRALIES 92

DE MENIGTE 100

DE VERWOESTING VAN HET DORP 108

EEN ONAANGENAAM STAARTJE 116

VRIENDEN MET TANDEN 124

Voor
Mee, Jones, Cassèl en Zia

Rust in vrede Feis

FAMILIE TORTOISE

Op een breed strand, ergens tussen het ruisen van de zee en het gefluister van het woud, lag een groot nest met daarin drie stille eieren.

Aan de horizon, helemaal aan de andere kant van het strand, kwamen vijf figuurtjes langzaam dichterbij. Het waren **Jean-Michel** Tortoise, de reuzenschildpad, met zijn vier avontuurlijke broers. Ze keerden juist terug van een van hun verre reizen toen ze daar, op dat strand, tussen de zee en het bos, op het vreemde en verlaten nest stuitten. De broers liepen er nieuwsgierig omheen. De eieren waren groot en anders en zagen er verschrikkelijk alleen uit. **Jean-Michel** en zijn broers zochten het strand af, riepen over de golven van de zee en zochten in het bos aan de rand van het strand, maar nergens vonden ze de ouders die bij het nest hoorden. Ze besloten te blijven om het nest te bewaken.

De warme wind streek dagenlang langs de eieren. In de verte ruiste de zee. Verder gebeurde er niets. De broers werden onrustig en na een paar dagen riep het avontuur hen om verder te gaan. De enige die wilde blijven, was **Jean-Michel**. Dus bleef hij, en zijn broers trokken verder.

Jean-Michel bouwde een huis aan het strand waar de eieren lagen. Het keek uit over de zee, en het strand met daarop het nest.

Vaak zat **Jean-Michel** bij het nest en dan vertelde hij de eieren over de avonturen die hij eerder had beleefd. Soms leek het zacht te rommelen binnen in de eierschalen, maar verder gebeurde er nog steeds niets. Toen het begon te regenen, tilde hij de eieren voorzichtig op en legde ze een voor een binnen in het huis, op een zacht bed van dekens en bladeren. De regentijd zat hij droog en knus uit in zijn nieuwe huis. Soms streelde hij tevreden over de bolle zijkant van de eieren en vertelde hij nog een verhaal.

Na maanden kraakte dan eindelijk de schaal van een ei. Het was alsof de anderen erop hadden gewacht, want meteen braken ook de andere twee met zachte, dunne lijnen open. **Jean-Michel** wachtte, opgewonden over wat er nu zou gebeuren. Tot zijn plezier kropen er drie mensenkinderen uit de eieren. Twee jongens en een meisje: **Cel**, **Bones** en **Zi**. De kinderen wreven hun ogen uit en de eerste die ze zagen was **Jean-Michel**. 'Paps,' zei **Zi** blij, en de kinderen sloegen hun armen om het schild van **Jean-Michel** heen want nu was hij hun vader.

Jean-Michel leerde hun alles wat hij zelf geleerd had. Lezen, schrijven, koken, voor jezelf opkomen en anderen behandelen zoals je zelf behandeld wilt worden. Hij leerde de kinderen de kunst van het vechten en de regels die golden voor karate, kungfu, tai chi en taekwondo, en alle andere oosterse vechtsporten die hij beheerste (of waarover hij weleens een boek had gelezen). Hij gaf ze stokken om mee tegen elkaar te vechten en planken om doormidden te slaan.

Hij zag dat kleine **Zi** heel fel was, dat **Bones** bedachtzaam de bewegingen van zijn tegenstanders berekende en dat **Cel** zich hartstochtelijk in elk gevecht stortte en net zo hard bleef oefenen tot hij beter was dan zijn broertje en zusje. **Jean-Michel** bleef zijn verhalen vertellen, zoals hij had gedaan toen de kinderen nog in hun ei zaten. Hij vertelde ze alles over zijn avonturenleven met zijn broers en over de monsters, feeën en andere wezens die hij had ontmoet.

Wat **Jean-Michel** niet wist, leerden de kinderen op school. Soms probeerden de kinderen iets nieuws en lukte het niet, maar daar leerden ze dan weer van. Ze deden altijd goed hun best. Dat vond **Jean-Michel** belangrijk, dat ze hun best deden. Want meer kon je niet doen.

SCHATTEN

